

3.

Запѣй, Балкане, пѣсеньта хайдушка
за героични и велики дни, —
че щомъ на есень пукна бойна пушка,
ний викнахме: „Народе мой, стани,
тръгни на югъ, къмъ южните предѣли,
тамъ родень братъ те вика и зове;
не чуешъ ли — въ простори занѣмѣли —
въздишки, стонове и плачове!“

И тръгнахме съсъ пушка въвъ дѣсница,
оставили и майка, и жена:
край насъ шумѣха Вардаръ и Марица
и въеха победни знамена!

4.

Текать замислени презъ вѣковетъ
рѣкитъ родни Вардаръ и Марица;
надъ тѣхъ запаленото слънце свѣти
и рони бавно златната пшеница.

Какво мълвятъ вълнитъ зашумѣли
съ тръстикитъ и висналитъ клони!
Чуй, пѣсень пѣять роднитъ предѣли
и глъхнать разведрени небосклони:
— Отидоха на бой безброй войници
и майки ги изпратиха съсъ китки:

следъ стѣпкитъ имъ пѣять пойни птици
и грѣять макове и маргаритки.

Българю, Родино наша свята,
Надъ тебъ бдятъ герои и витези!
Кълнемъ се, майко наша, че земята —
земята твоя врагъ не ще погази!...

ДИМ. СИМИДОВЪ

Земя на Крумъ и Самуила
и на прославени дѣди —
живѣй подъ царствена закрила,
живѣй безъ мжки и беди!

Следъ днитъ на борби народни,
въ които боенъ екъ гърмя —
ти вече си навредъ свободна
ти, свидна бащина земя!

И сякашъ пѣсень вселюбима
звѣни за тебе по свѣта,
звѣни по чуки и долини:
— Живѣй, Родино, съ вѣчността!
НЕНЧО САВОВЪ